

РЕШЕНИЕ

№ 286

гр. София, 15.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 07.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8298** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.172, ал.5, във вр. с ал.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Е. Т. (Е. Т.), румънски гражданин, [дата на раждане] в Румъния, чрез адв. М. Н. със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 20-1204-000961, издадена на 02.07.2020г. от Началник отдел към ОДМВР – С., отдел „Охранителна полиция“ ОДМВР-С..

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като се твърди, че същата е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалният закон. Въпреки това, както съставеният АУАН, така и самата заповед му били връчени, без да бъдат преведени или в присъствието на заклет преводач. По този начин, до настоящия момент същия не бил наясно, както с правата си, така и с наложените санкции. По изложените в жалбата съображения се иска отмяна на оспорената заповед.

В с.з., жалбоподелят, редовно призован чрез адв.Н., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представения списък.к по чл.80 ГПК.

Ответникът – Началник отдел към ОДМВР – С., отдел „Охранителна полиция“ ОДМВР-С., редовно уведомен, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.07.2020г. около 13:20 часа в [община] на път АВТОМАГИСТРАЛА № А-2 (АМ Х.) в района на 35 км. С посока на движение [населено място], жалбоподателят Е. Т. управлявал влекач Волво FH с рег. № В230RSC, с максимално допустима маса 19 000 кг. категория N3, собственост на VFS IHR, R. IFN SA, с прикачено полуремарке рег. № В141RSC с максимално допустима маса 39 000 кг., собственост на I. – L. IFN SA, като при управлението навлиза и се движи след знак за временна забрана за движение на товарни автомобили на 12 тона, въведена с пътен знак 4, в изпълнение на Заповед № РД-11-440/10.06.2020г. на АПИ. Във връзка с горното, Н. С. на длъжност младши автоконтрольор при ОДМВР – С., сектор „Пътна полиция“ съставил по отношение на жалбоподателя Е. Т. Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 254160, в който е посочено, че с горните си действия Е. Т. е нарушил чл.6, т.1 от ЗДвП. В АУАН е отразено и удостоверено с подпис, че нарушителя е запознат със съдържанието му и няма възражения.

На база така съставения АУАН, Началник отдел към ОДМВР – С., отдел „Охранителна полиция“ ОДМВР-С., е издал по отношение Е. Т. процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) с № 20-1204-000961 от 02.07.2020г., с която приложил ПАМ с правно основание чл.171, т.1 буква „ж“ от ЗДвП, именно „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който при управление на моторно превозно средство навлиза след знак, забраняващ влизането на съответното пътно превозно средство при въведена временна забрана за движение извън населените места – за срок от един месец“.

Жалбоподателя е оспорил директно пред Административен съд – София-град процесната ЗППАМ, с жалба депозирана по електронен път на 16.07.2020г., видно от електронната страница на регистратурата на АССГ – [електронна поща] и заведена с вх. № 22083 от 17.07.2020г.

По делото като писмени доказателства са приети документите съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок срещу годен за обжалване административен акт, от лице с правен интерес, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл.172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл.171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по същия закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед 5173-51/05.01.2018г. на Директора на ОДМВР - С., за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл.171, т. 1 от ЗДвП, между които са и Началниците на отдел „Охранителна полиция“. Между страните не е спорно, а и се установява заповед № 81212-6200/27.07.2017г. на Министъра на вътрешните работи, както и Акт за встъпване в длъжност, че издателят на заповедта – И. Е. А., заема тази длъжност считано от 24.08.2017г. Следователно, към датата на издаване на обжалваната заповед, административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа както правни, така и фактически основания, кореспондиращи помежду си, които са достатъчни по обем за да може да се извърши въз основа на тях преценка за материалната законосъобразност на обжалваният акт, като същите се допълват от изложените в АУАН, съставляващ част от административната преписка.

При извършената служебна проверка съдът не констатира в хода на административното производство да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Неоснователни в тази връзка са възраженията на жалбоподателя за допуснати нарушения довели до ограничаване правото му на защита, тъй като както обжалваната заповед, така и съставеният му АУАН са му били връчени без да бъдат преведени. Действително в самата заповед не е отразено същата да е била преведена на лицето, но следва да се отбележи, че такова изискване АПК не поставя към административните органи. Следва да се има предвид обаче, че по преписката е представено заявление на български и румънски език, последното подписано от жалбоподателя на 02.07.2020г., видно от което същият е уведомен за извършеното от него нарушение, както и за последиците от това, вкл. и издаване на ЗППАМ по чл.171, т.1, буква „ж“ от ЗДвП. Освен това жалбоподателя е упражнил правото си на защита спрямо нея, като в законоустановеният срок е подал жалба срещу нея и е инициирал съдебно-административно производство. Следва да се има предвид, че дали оспорваният е запознат на родния си език със съдържанието на АУАН, е обстоятелство, което е ирелевантно в случая. Действително съставянето на АУАН по отношение на конкретно лице, е обстоятелство относимо към административно-наказателно производство, а не и към административното такова, по обжалване на издадена във връзка с осъществено нарушение ЗППАМ. Във връзка с изложеното, следва да се отбележи, че оспорената заповед е връчена на жалбоподателя надлежно срещу подпис.

Обжалваният акт е издаден на основание нормата на чл.171 т.1, буква „ж“ от ЗДвП, предвиждаща, в приложимата ѝ към датата на издаване на заповедта редакция, „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство навлиза след знак, забраняващ влизането на съответното пътно превозно средство при въведена временна забрана за движение извън населените места – за срок от един месец“. По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК, и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение, съставен от компетентните длъжностни лица.

Действително СУМПС на жалбоподателя е иззето при съставяне на АУАН серия GA № 254160 от 02.07.2020г. В разпоредбата на чл.165, ал.2, т.2 от ЗДвП е регламентирано правото на органите по контрол на движението да изземват и задържат документите по т.1 от същата алинея, сред които е и СУМПС. Спазена е и формата по чл. 59, ал.2 от АПК при издаване на заповедта - същата е обективирана в писмен вид и съдържа както правни, така и фактически основания, кореспондиращи

помежду си. Ето защо следва да се приеме, че оспореният акт съдържа необходимия обем мотиви, съгласно изискванията на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, които се допълват от изложените в АУАН, съставляващ част от административната преписка. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена тази доказателствена сила с допустимите процесуални способности. Събраните доказателства по административната преписка, съгласно чл. 171, ал.1, изр.първо от АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес. На основание чл.189, ал.2 от ЗДвП, съдът, при преценката на валидността на АУАН намира, че същият е съставен от компетентен орган, съдържа описание на нарушението, дата, място и обстоятелствата, при които е извършено, съдържат се необходимите индивидуализиращи данни и при съставянето му жалбоподателят не е вписал обяснения/възражения по него.

На следващо място правното основание, на което е издадена заповедта - чл. 171, т.1, б."ж" от ЗДвП, не свързва налагането на ПАМ с изтичането на срок за подаване на възражение срещу АУАН. Затова законодателят е определил срок „един месец“. По делото жалбоподателят не е ангажирал каквито и да било доказателства, които да дадат основание да се направи обоснован извод за фактическа обстановка, различна от посочената в АУАН, както и данни за окончателно решаване на въпроса с отговорността на водача/ в производство по ЗАНН/, при което административният орган правилно е определил релевантния по делото факт – управление на МПС след знак, забраняващ влизането на съответното пътно превозно средство при въведена временна забрана за движение извън населените места. Заповедта безспорно съдържа и изрично посочено правно основание за издаването ѝ – чл. 171, т.1, б."ж" от ЗДвП. В този смисъл Е. Т. е реализирал правото си на защита в пълен обем.

Принудителната административна мярка е приложена поради извършено на територията на Република България административно нарушение, за което е предвидена административно-наказателна отговорност и в този случай кръга лица, спрямо които мярката може да се приложи, съвпада изцяло с кръга субекти на нарушението. При наличието на изричната норма на чл.3, ал.1 от ЗЧРБ, съгласно която чужденците в РБ се ползват с всички права и задължения според българските закони и ратифицираните международни договори, по които Република България е страна, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство, при липса на правна уредба в ЗДвП (или друг нормативен акт), ограничаваща приложението на този нормативен акт само спрямо български граждани, и доколкото ПАМ по чл.171,т.1, буква „ж“ от ЗДвП е преустановителна по характера си, то няма никаква пречка тя да се приложи и спрямо чужденци, извършили нарушения на българска територия, какъвто безспорно е настоящия случай. Действие в случая намират така нареченият териториален и национален принцип, при които предвидените в ЗДвП принудителни административни мерки се прилагат по отношение на всички лица извършили на територията на Република България деяния, попадащи в хипотезата на чл.171,т.1, буква „ж“ от същия нормативен акт, независимо от това чии граждани са те или в коя държава са регистрирани моторните им превозни средства.

Обжалваният акт е издаден на основание нормата на чл.171, т.1, б. „ж“ от ЗДвП, предвиждаща в приложимата ѝ към датата на издаване на заповедта редакция, при безспорно установени обстоятелства, включващи се в приложението на материалноправната норма. Законодателят е разписал обективни предпоставки, при

които се налага принудителната мярка, като е съобразил, че войната по пътищата, предизвикана от многобройните ПТП, изисква да се вземат строги мерки за здравето и живота на гражданите. Фактите, основание за прилагане на ПАМ, са установени с АУАН, съставен от компетентно длъжностно лице. Както бе посочено, констатациите подлежат на опровергаване в съдебното производство, макар да се ползват с презумптивна доказателствена сила /чл. 189, ал.2 ЗДвП/, тъй като издаване на ПАМ се осъществява в административно производство в режима на АПК. Установените факти посредством АУАН не са опровергани в хода на съдебното производство. При доказателствена тежест за жалбоподателя, същият не установи различна фактическа обстановка /в този см. Решение № 5337 от 2017г., ВАС/.

Предвид изхода на делото и факта, че жалбоподателя не претендира разноски, последните не следва да бъдат присъдени.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Т. (Е. Т.), румънски гражданин, [дата на раждане] в Румъния, чрез адв. М. Н. със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 20-1204-000961, издадена на 02.07.2020г. от Началник отдел към ОДМВР – С., отдел „Охранителна полиция“ ОДМВР-С..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия: